

רע"פ 3194/17 - אייל שמואלי נגד מדינת ישראל - הועדה המקומית לתכנון ולבניה גולן

בית המשפט העליון

רע"פ 3194/17

כבוד השופט ח' מלצר

לפני:

אייל שמואלי

המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל - הועדה המקומית לתכנון ולבניה גולן

המשיבה:

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ת' נסים שי) מתאריך 09.03.2017 ב-ע"פ 29882-05-16

עו"ד קרן פרנס

בשם המבקש:

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ת' נסים שי) מתאריך 09.03.2017, ב-ע"פ 29882-05-16, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על פסק-דינו של בית משפט השלום בקצרין (כב' השופט ד' קירס) מתאריך 30.03.2016, ב-תו"ב 28147-01-14 באופן שהמבקש הורשע בעבירה של שימוש במקרקעין בסטייה מהיתר (עבירה לפי סעיפים 145(א) ו-204(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק)) ובעבירה של שימוש במקרקעין בסטייה מתכנית (עבירה לפי סעיף 204(ב) לחוק), והדיון בתיק הושב לבית משפט השלום לצורך שמיעת טיעונים לעונש.

להלן יובאו בקצרה הנתונים הצריכים לעניין.

2. בתאריך 14.01.2014 הוגש כתב אישום כנגד המבקש ואשתו (נאשמת 2 בכתב האישום), אשר ייחס להם את העבירות המפורטות בפסקה 1 שלעיל. לפי הנטען בכתב האישום בתאריך 18.05.2008 למבקש ולאשתו ניתן היתר בניה לבניית בית מגורים בנכס שבבעלותם, הידוע כמגרש מס' 322 חלקה 79 בגוש 201000, הנמצא בישוב חד נס, המצוי במרחב התכנון המקומי של הועדה המקומית לתכנון ולבניה גולן (להלן: המקרקעין). לפי הנטען, החל משנת 2011, המבקש ואשתו הפעילו במקרקעין מלון, במסגרתו הם עשו שימוש בבית המגורים לצרכי אירוח תמורת תשלום על בסיס יומי (להלן: המלון), כל זאת בניגוד להיתר הבניה שניתן להם ולתכנית החלה על המקרקעין - תכנית מס' 11120/ג.

3. אשתו של המבקש זוכתה טרם מתן הכרעת הדין לאחר שבית משפט השלום הנכבד קיבל טענת "אין להשיב לאשמה" מצידה. בתאריך 30.03.2016 בית משפט השלום הנכבד זיכה גם את המבקש מהמיוחס לו בכתב האישום. בהכרעת דינו קבע בית משפט השלום הנכבד כי אמנם המבקש הודה במיוחס לו בעת גביית גרסתו בפני מפקח מטעם המשיבה, אך לא נמצא "דבר מה נוסף" הדרוש להרשעה על בסיס הודאת החוץ.

4. המשיבה ערערה על פסק דינו של בית משפט השלום הנכבד ביחס למבקש. בתאריך 09.03.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את ערעורה של המשיבה בקובעו כי מכלול הראיות בתיק (לרבות: פרסומי המלון באינטרנט, חוות דעת של אורחים שהתארחו במלון, ועוד) מגיעות, למצער, לכדי "דבר מה נוסף", וממילא ניתן להרשיע את המבקש על סמך הודאתו בצירוף ראיות אלה. בסיכום הדברים - בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על השבת את התיק לבית משפט השלום הנכבד לצורך שמיעת טיעוני הצדדים לעונש ומתן גזר הדין.

5. בתאריך 09.04.2017 הוגשה הבקשה למתן רשות ערעור שבפני כנגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד. במסגרת הבקשה, המבקש טוען כי נסיבות הבקשה מעלות לדיון שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, וכן כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי גרם לו, לשיטתו, עיוותי דין.

6. לאחר עיון בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות בשלב זה, תוך שמירת זכויות וטענות הצדדים ומבלי להביע עמדה לגופו של עניין. הטעם לכך נעוץ בעובדה שהדיון בכתב האישום שהוגש נגד המבקש עודנו מתנהל בבית משפט השלום הנכבד, ויתכן שגיע שוב לבית המשפט המחוזי הנכבד. מאחר שהדיון בעניינו של המבקש טרם מוצה בערכאות הקודמות - הבקשה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה מקדימה את זמנה (ראו: רע"פ 5530/16 אופנהיימר נ' המועצה האזורית מנשה (13.12.2016)).

7. סוף דבר - הבקשה נדחת בשלב זה, תוך שמירת זכויות וטענות הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב בניסן התשע"ז (18.4.2017).

ש ו פ ט